

PAKITU

—Es coneix que ens prenen per gent rica. Ara aquells joves han dit que estàvem en molt bona posició.

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)

Confort modern - Habitacions a 5 pessetes - Calefacció central - Saletes de bany - Telefón en totes les habitacions - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del Tratre Circol Balcelonés) Barcelona.

¿No ha pensado usted en las delicias que proporciona una

BUENA MAQUINA PARLANTE?

Es el teatro en casa :: Es el baile improvisado :: Es disponer del artista favorito :: Es la juventud que renace Es la alegría :: Es la dicha del hogar

No dude: Cómprela hoy mismo.

:—: Se alegrará :—:

LAS MIL Y UNA NOCHES

Ultima edició d'aquesta joia literària mundial. Un volum en rústica amb portada a tricromia, 1'50 ptes.

Demandes a

«Publicaciones Mundial»,

Apartat 925

Barbarà 15

Las mejores de España son las sidras achampañadas
**OSASUNA, ELCANO, EL PELOTARI
Y SAN ESTEBAN**

Representante en Barcelona: JOAQUIN DE LAMOR

Plaza de la Universidad, 5

MAISON MEUBLEE (Verdura)

Habitacions a 5 ptes. Barbarà 27. Telefón 3221 A. Barcelona.-Gran confort i saletes de banys - Telefón privat Ascensor. - Continuament reformat a la moderna.

SENYORES!

Per la SALUT i per l'HIGIENE, que són BELLESA, confieu en els preparats farmacèutics

Aigua Damil i Polvos Damil

Usant qualsevol d'ells, el *pèl moixí* desapareix en tres minuts fins a la rel, sense irritar la pell. Flascó, 8 pessetes.

Crema Damil

Evita els efectes del sol i del vent; dóna al cutis un aspecte sa, sense emblanquir-lo, perquè no conté sals verinoses ni greix i fa aguantar els polvos. Pot, 5 pessetes.

En venda a tot arreu. S'envia discretament afegint al seu import una pesseta.

Laboratori BORREB

Asalto, núm. 52 - - BARCELONA

Barrilaires: Compreu el llibre
VODEVILLS PAPITESCOS
d'en Buendia i Gasol.
No més val dos ralets

TEATRE NOVETATS
Companyia ALBA - BONAFÉ
Cada dia **LOS CHATOS**

TEATRE COMIC
Aconteixement: estrena a Espanya
RIC-RIC
Cameleon spectacle per el gran Narcís

ATENCIO!

Al sortir del Teatre, és natural que tingueu ganes de fer treballar les dents davant d'una taula ben parada. Doncs entreu al

SOTANO BAR

RONDA SANT FAU, 4, que la trobareu al vostre gust, a part que econòmic. Tota classe de mariscs, flambres y vins de les millors classes. Per encàrrecs, ningú ho fa millor.

Telef. n.º 2791 A

Put!

COMPREU EL **Put!** **QUE HA SORTIT AVUI**

Cap esportman, per "enragé" que sigui, i que vulgui donar-se-les de sidralista, pot deixar de comprar-lo.

Ei "non plus ultra" de la barrila futbolística

15 cèntims

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

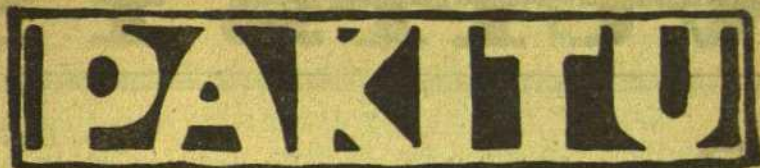
Apartat de Correus núm. 925. — Tel. 2753 A

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptes. 3—

Estranger 4'50

Pagament a la bestreta.

Dels treballs publicats en són responsables
seus autors. — No es retornen els originals.

LES HORES TONTES

La indumentària de les senyores ha sigut un tema de discòrdia humana des dels temps, ja una mica llunyans, en què va ésser instituída la fulla de parra que gastava donya Eva, per les pells de cabrit.

A mida que la civilització anava avençant, el cos de la dona, tan admirable quan és net i jove, va anar desapareixent sota una col·lecció de draps més o menys bonics, que primer no tenien més objecte que el de preservar els rigors de la temperatura, però que de mica en mica es van anar convertint en motius ornamentals per cridar-nos l'atenció, com les cobertes dels llibres o els envoltoris de les llinades.

Mes, com tots recordareu, va arribar un moment en què les dones anaven tan tapades, que semblaven farcells. Eren aquells temps memorables en què el senyor feudal, no tenint-ne prou amb vestir la muller com una fardassa per tal que ningú li endevinés les formes, es va empecar allò tan divertit que en deien «cinturó de castedat».

El senyor feudal, lleig com una mala cosa, i vestit de *mamarracho*, sabia prou bé que no podia fer dones per la *patilla*, perquè de *patillas* no en gastava. Més aviat era allò que en diuen un oncle amb tota la barba. Així mateix li constava que anaven rodant pel món uns jovencells polits, ben afaitadets, abillats amb certa delicadesa, que no tenien més ofici que el de cantar, dir versos i fer l'aleta a les senyores.

Aquests cantaires o trobadors, eren les veritables cigales de l'època, i resultaven altament perillosos per la tranquil·litat matrimonial dels *herèstecs* castellans, o amos de castells.

Aquests, que de totes maneres volien preservar a les seves dones de les esmentades cigales, cosa molt explicable tractant-se de marits gelosos que ja en tenien prou amb anar coronats de flors i no volien altra mena de corones, no trobaven altre mitjà de defensa contra el perill, que el d'amagar els atractius naturals de la muller sota una feixuga indumentària que no deixava endevinar cap bony dels que les senyores tenen formats en diverses parts de la seva persona.

I una senyora sense cap bony, què volíeu que semblés? Una cosa deplorable.

Es per això que la Civilització, veient que,

tanmateix, n'havia fet un gra massa i que seguint per aquell camí acabaria la dona per desaparèixer del tot, es va aturar de cop i volta i, reflexionant, va dir-se:

—Prou d'aquest color!

I tal com s'ho va proposar va anar destapant les senyores per mitjà de les modes, que és la única llei respectada per les dones.

A mida que passaven anys, s'anava alleugerint la indumentària femenina, i tot just havia sortit la faldilla *entravée*, que dibuixava aquelles *popes* tan provocatives, quan començaren a murmurar els gripaus que se l'agafen amb un paper, iniciant-se des d'aleshores una estúpida creuada contra l'exhibició dels atractius de la femella, que, segons el refrà, són un imant poderosíssim, car, com ja és sabut, tira més un pèl de senyora que cent mules.

Però la Civilització i la Moda, que devien fatalment seguir la seva via, es van tapar les orelles per no sentir les impertinències dels protestants, i gràcies a això hem arribat sense cap destorb a la deliciosa indumentària d'avui, que fa innecessaris els raigs X per enterar-vos de les interioritats femenines, i fins, si tant voleu, quan una dona s'ajup i se li obre l'escot, podeu admirar en tota sa esplèndida nuesa els dos hemisferis que Nostre Senyor li va col·locar a l'altura més convenient per a poder estudiar geografia física.

En arribar a aquest extrem—i en diem extrem, per allò que els extrems es toquen,—la protesta dels carcundes ha sorgit més violenta que mai, arribant fins al punt d'amenaçar a les dames elegants amb l'excomunió i l'expulsió dels temples.

La lluita, doncs, ha pres caràcters greus i està més «empenyada» que un còmic sense contracta. Però no us espanteu, oh dones que ens feu la caritat de mostrar-nos la vostra deliciosa anatomia!

Si ells no us volen, nosaltres us estimarem doble, car d'amor en tenim per donar i per vendre; i si us tanquen les portes dels temples, nosaltres us obrirem les dels cabarets. Resistiu, i la victòria és vostra. Amunt i pit! Sobretot, pit!

DE LES BELLES FORMES

Model artístic — era la Laura ;
fou l'escultura — son ideal.
Els bons artistes — la preferien,
que eren ses formes — esculturals.
Avui la Laura — és sabatera ;
sabater mestre — s'hi va casar.
I el camí artístic — que ella seguia,
al maridar-se — va abandonar.

L'escultor Fargas — per modelar-ne
la deesa Venus — està cercant
de belles formes — dona que inspiri
en sos desitjos — esculturals.
Jo de la Laura — fiu referència
a l'amic Fargas — perquè ella val ;
i així vaig dir-li : — «Vés en sa tenda,
tot comprant botes — li'n pots parlar.»
Així ho va fer-ho, — car un artista
que té saviesa — i amor té a l'art,
no mira obstacles — i tot ho aplanà ;
sigui com sigui, — vol ell triomfar.

Aital proposta — xocà a la Laura,
que és atrevir-se — en son estat.
I amb ganes, ella, — de fer barrila,
somialt i amable — li contestà :

—Jove, no em falti !
—I ea ! Aquí em té !

«Com sóc casada — no em puc sotmetre
als seus desitjos, — però, no obstant,
passi l'artista — dintre ma estança ;
les meves formes — allí veurà.»

Dintre l'estança — i aparellades
peces de fusta, — quantes n'hi han !
La bella Laura — les hi signava,
mentre li deia : — Eh, quin goig fan ?
La sabatera — mostrà les formes,
aquelles formes — esculturals...
que el marit d'ella — hi emmotllava
sabates, botes — i altres calçats !!
Confós l'artista — penós sortia
d'aquella estança — on s'han buriat
de l'entusiasme — per l'escultura,
de l'entusiasme — i amor a l'art.

FRA ANSELM TAROT

★ ★ ★

EL RONCAIRE

En el poble tots coneixien més a en Màxim pel sobrenom de «Roncaire», que pel seu veritable nom ; degut això a una estranya malaltia que feia que s'adormís per tot arreu i que ronqués com un... potentat.

Un dia, cansat d'aguantar befes i mofes, determinà morir-se, i, com és natural, el portaren a enterrar.

Atrafegat el fosser en la tasca de fer-li lloc en la terra, tingué desig de caragolar un cigarret i descansar un moment, fent servir de seient la caixa que guardava el cos d'en Màxim.

Amb aquestes, passà un foraster amb fort mal de ventre i, veient a propòsit el lloc, s'apropà a la tàpia, començant per una seguida de trets, que el fosser, sentint-los tan a prop, entre escamat i recelós, exclamà :

—Jo et refoc, Màxim ! Bo i mort encara ronques?...

★ ★ ★

COSES DE PROMESOS

—Què em portes, Antonet?

—A que no ho endevines?

—A que sí?

—Veiam...

—Una placa pel gramòfon.

—Sí: «Los gavilanes». Estàs contenta?

—Ja ho crec ! I quin tros és?

—El millor número. Així m'ho han dit.

—I no te l'has feta tocar?

—Si me l'he feta tocar, dius? No sé pas què hi veus ! Amb aquelles mans tan grosses que té el dependent que me l'ha venuda? Me l'hauria feta malbé, dona !

I mirant-se amb picardia, esclaten a riure uns beneïts.

VUITS I NOUS

El marquès de Salisbury, membre de la Col·lecció Zoològica, en una conferència que ha donat a Wembley ha sostingut que el mal de queixal és causat perquè les barres humanes disminueixen a mida que l'home es civilitza, mentre que el dentat conserva ses dimensions.

A la cuenta, les dents, els queixals i els ullals estan massa estrets...

Que les barres disminueixen!

Potser sí.

Però els barres, no.

Ho assegurem.

Hi ha tres apostolats que tenen gran mèrit: el fer de metge, de capellà i de mestre. Però el de metge, si bé és el que dona més pasta, és també el que porta més feineta.

En certa ocasió, un metge conegut de casa, va visitar a un pagès que la sabia molt llarga.

—Miri—li va dir.—Si es vol posar bo, té de fer el que li diré.

—Vinga.

—Doncs prengui llet, respiri aires purs, no s'encaparrí...

—Bé... I vostè, què farà?

I tenia raó. Ara, que si ell li hagués dit el que feia, potser hi hauria hagut raons.

S'entenia amb la seva dona.

Copiem de *La Voz de Guipúzcoa*:

«El escote de las damas. Y una severísima mirada del cardenal Merry del Val.—Dicen de Roma que un incidente, que muestra la energía con que la Santa Sede ha decidido luchar contra lo que considera como una falta de pudor en la mujer, se ha desarrollado en la iglesia de Santa Praxedes, la parroquia del cardenal Merry del Val.

«Monseñor Pierani administraba la comunión a los fieles, cuando dos damas con trajes escotados y sin mangas se arrodillaron entre las personas que iban a comulgar.

«Monseñor Pierani, al llegar frente a ellas, las lanzó una severísima mirada y no las administró la comunión.

«Terminada la misa, el prelado pronunció un sermón haciendo presente a las señoras que no debían nunca entrar en el templo con vestidos demasiado «ligeros».

Això els demostrarà dues coses: que l'ensenyar pitrera, a Roma, no els fa peça..., i que,

segons *La Voz de Guipúzcoa*, en Merry del Val es diu Pierani.

Ara veies!

Tothom es queixa de la calor. Som uns desagrats. A l'estiu, ultra que tota cuca viu—i no volem profunditzar el tema, perquè això de la cuca ens donaria molta feina,—es veu, de franc, sense tenir de fer passos, pit, espatlla, braç i cama. Això solament fa que nosaltres, amants com el que més de les obres perfectes de Déu Nostre Senyor, admiradors de ses creacions, sentim un veritable afecte pel sol, que emmoreneix la pell i ens la pela.

Res: que en nom dels drets sagrats de la Natura, preferim l'orxata en lloc del ponx, el vano en lloc de la bufanda, la suor en lloc de la pell de gallina i el bany en lloc del chubasco.

I que els consti que, com nosaltres, opina el baró de Viver.

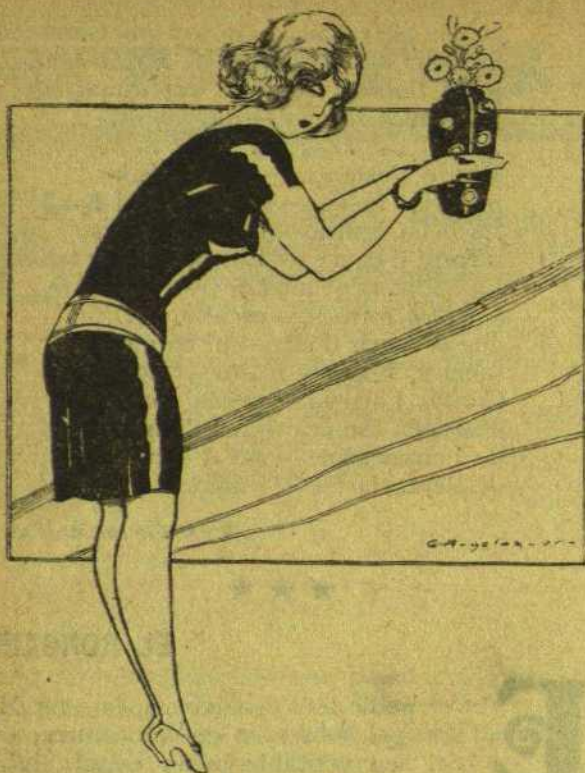

Bocch-e-

—He jugat a la rifa amb en Manel.

—I t'ha tocat res?

RECORDS AMOROSOS

—Aquestes flors fan com nosaltres. Si a baix no hi ha humitat, ens marcim...

UNA FRASE POPULAR

EN Rafel féu el viatge a Mèxic. I en Rafel, de tornada, vingué amb l'encàrrec d'entregar a un íntim amic seu, anomenat Ernest, la bonica quantitat de vint mil duros, que li deixà en testament, al finir, un oncle seu que residia en aquelles terres.

El domicili de l'Ernest era en certa casa de dispeses, la mestressa de la qual entenia que les frases, sentències i supersticions, en el sentit estricte de la paraula pròpia de la veu popular, eren aplicables a qualsevol fet.

Quan en Rafel arribà al domicili, preguntà:

—Que hi és l'Ernest?

—Ai, sí, senyor—digué la dispesera.—Encara sí que hi és, és a dir, hi és i no hi és...

—Com s'entén! Què vol dir?

—Que, el pobre, miri-se'l... està de cos present!

—Es mort!

—Sí, senyor—objectà tota plorosa la mestressa.

—I jo que li portava la bona notícia d'haver heretat vint mil duros!

—Caram, quina fortuneta! I... escolti... i si li ho diguéssim?

—Què diu, ara! Si ja no existeix!

—Oh, perxò, com que és una notícia «per fer ressuscitar a un mort», podria ésser que el pobre, sap...?

L'Ernest hauria rigut si no s'hagués trobat en presència del seu íntim amic.

VÀREM trobar a en Ricard triant papers que anava traient d'un calaixet del seu bureau.

—Què fas?

—Mira: poso en ordre els meus records d'amor. No et molestarà pas que segueixi?

—De cap manera.

En Ricard anà triant i a l'ensems monologuejant:

—Cartes de la Lluïsa. Pobra noia! M'estimava!... Cartes de la Pilar. Una mala bèstia! Volia que em casés amb ella! Si que l'hauria feta bona... Cartes de... Bueno. No vull dir-te el nom. Es casada amb un atleta de circ... Caram! Mira: un record original!

—De qui és?

—D'una meuca que només vaig tractar mitja horeta.

—I, no obstant, et va escriure?

—No. No és pas cap carta això. Es una factura de metge!

A LA CUINA

El cuiner.—Com se fa aquest plat que diu, senyora?

La mestressa.—Molt senzill. Posi aigua al foc, i quan vegi que bull, hi fica els ous...

—Per què pren vermut, vostè, senyor Félix?

—Perquè em dona la gana.

LA MONA D'EN VIROLET

COM de costum, en Virolet se'n tornava a casa borratxo com una sopa.

També, com de costum, la Rita, sa dona, s'estava entretenant amb en Joan, i, sens dubte per a no cansar-s'hi, s'havien ficat al llit.

En ço que es trencà el costum, va ésser amb l'hora de retirar-se en Virolet i la «paperina».

Aquell vespre, en Virolet havia abandonat la taverna hora i mitja abans que de costum.

Per aquest motiu, la Rita i en Joan tingueren un sobresalt al sentir entrar a en Virolet a l'habitació.

—Estic perdut!—murmurà en Joan.

—Calla, pau! No veus que ve com una sopa? Estigues quiet. Ni se n'adonà. Arrecona't a un costat...

En Virolet es despullà, es ficà al llit fent tentines, i anava ja a aclucar els ulls, confiat, quan de sobte notà alguna cosa que li va fer fer una exclamació.

—Recristina, Rita! Som tres al llit!

—I ara! D'on ho treus això?

—Compta! Un, dos, tres, quatre, cinc, sis... Veig sis peus al cap d'avall del llit.

—Virolet, tu estàs mona. El vi t'ho fa veure doble. Només n'hi ha quatre.

—Jo, mona? Ara veuràs com tinc raó...

I baixant del llit, fent equilibris, començà a comptar i a tocar...

—Un, dos, tres, quatre...

Es quedà parat...

—Noia, tenies raó. Només n'hi ha quatre. Potser si que he traguetjat un xiquet massa...

I es tornà a ficar al llit. Al cap de poc ja roncava.

Els altres, no.

—T'asseguro que entre ell i jo no hi ha res...

—De nit, tampoc?

—El meu promès ha compost un poema dedicat «al mar». Comença així:

«Oh mar! i qu'onades!»

—I ara!

EL DESCONSOL D'EN MIRÓ

AEN Miró se li va morir la dona.

El xicot feia tot just sis mesos que era casat, i, està clar, en va tenir un gran desconsol.

Per això, durant l'enterrament, no va fer altra cosa que somicar.

Tan desconsolat estava, que ni es va adonar que un bacó, des d'un balcó, li havia escopit al barret. I que, al davant mateix, li havia deixat un senyal força fastigós.

Quan anaven a l'església, un senyor que anava amb ell en el cap de dol, li va dir:

—Miró: treu-te això del cap.

A l'qual ell contestà:

—No puc! No puc!

—No veus que és lleig?

—Què vols que hi faci? No puc!

Però al començar a despedir-se el dol i treure's el barret, se n'adonà.

I quan el primer que desfilà li digué:

—L'acompanyo en el sentiment...

...Ell, fregant amb el mocador el barret, no tingué esma més que per dir:

—Cotxino! Porc fumut!

Tothom cregué que la pena li havia capgirat el cervell.

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 19 DEL
PASEO DE GRACIA

EDICIÓN DE BARCELONA

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

LO TENEMOS EN EMPAQUETE
ENHOS PINTO PARA ATENDER LAS
RECLAMACIONES

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1429

EL CASO DEL «TRAMUS CHICO»

Todo dios anda encaparrado ante el caso del «Tramus Chico», un torero hasta allí, que en cuanto entra a matar, envía el toro a casa Pistras.

A nosotros esta mandanga de los toros nos hace tres cosas, como las meucas de pan mojado con aceite; pero cuando una cosa es de actualidad, hacemos el corazón fuerte y arriba cartones.

El deber es antes que todo. Por estos siete sueldos no pagamos ni al vigilante, que nos hace morros desde hace un año.

Pero vamos al grano. El «Tramus Chico», que magüer (1) que valenciano es grabado, mata los toros de vivo en vivo.

Los entomólogos, antropólogos, filósofos y herbolarios más de upa, estudian el caso y no sacan pas el entrellado.

—Es que con la espada hace tronar y llover...—dice Cajal.—Yo encuentro en esto un proceso morboso, un mal, que se dice...

Esta opinión no ha hecho forrola. Nadie está por el mal de Cajal.

—Es la fuerza hipnótica—dice Agulló, el de las películas.

—Es el hado...—hace don Ventura.

Esto del hado, ahora, en verano, es lo que tiene más partidarios.

Pero nosotros no nos mamamos el dedo, ni el codo, ni otro miembro alguno. Hemos esbrinado el cómo y el qué de la cosa. A la cuenta, el tal «Tramus Chico» es casado. Y su mujer, que por cierto se dice Vicenteta, es más de aquello que una cabra. Bueno: que el «Tramus» se ve que tenía tirada por esto de los cuernos.

Y lo que pasa, es que cuando entra a matar, como no se ve de canguis, pues abaja la cabeza...

Y sus cuernos, más largos que los del toro, llegan primero, y vet-ho aquí.

Ya ven como para nuestro talento no hay pas secretos. Todo lo remenamos cual una vulgar rumbista.

A Información, no nos pasa la mano por la cara ni La Aurora.

QUIN COMULADA

(1) ¡Ha dicho magüer!

UN PLEITO PISTONUDO

Un día se barajaban en Pep Tona y en Quim Sacas midiendo las escaleras que tenían en sus casas.

Mientras Pep Tona decía que la tenía muy larga, el otro, que es pavelo, juraba que le ganaba.

No lograron un acuerdo ni se entendieron en nada y acordaron, los muy abas, buscar quien les ayudara.

Y ellos que sí, que li maron a la modistilla Blasa, que es una fura o un bitxo y que la sabe muy larga.

«Mira, Blasa—ellos le hicieron,—tú, en tan importante causa, harás de jueza. ¿Conformes?» Ella dijo amén, y apa.

Ella esbrinó lo que había, y al final, con mucha guasa, dijo que Quim la tenía más larga y más empinada.

EL DESAFIO DE NUESTRO DIRECTOR, O NO VALE A BADAR

El otro día nuestro epídreo y epiceno director Buendía y Gassol, estuvo de duelo. Ahora no vayan pas a creer que se le murió un tío o la raspa, no, sino que tuvo un desafío con todos los ets y uts y que de que que se hace la astilla, pues en esto de los desafíos, si uno bada, le hacen la rabanada, y la canción del turrut, quien gime ya ha recibido.

Para que no estén con ansia, les haremos cinco del cómo y el qué de la cosa. Nuestro director, que es más pillo que bonito y que en el ramo de la grimeja la sabe de aquello más larga, se encatlinó con una flavia turgente y mantecosa, que es mora y se dice Masa, y es la mujer de Mr. Pastrac, aquel fulano que tira al blanco en los circos ecuestres. No se crean, no, que tiene un ojo que Dios ne dé.

Cada noche, su mujer se pone tiesa con una manzana encima de la cloaca, y él, de aquello más lejos, tira un tiro y le toca la manzana. ¡Oh! ¡Con qué entusiasmo Buendía contemplaba el momento en que se le ponía tiesa! ¡Y con qué gusto hubiera sido él el que le tocara la manzana!

Bueno: lo ciertos es que un día aciago (es aquello que dicen: hay días de mala pata...) Mr. Pastrac atrapó a Buendía con las manos en la Masa. Estaban ambos sobre un diván y se armó un merdieri de todos los demonios.

—¡Oh!—gritó el tirador.—Je vous prend en flagrant délit...

—¡Badáis!—hizo Buendía.—¡Es en flagrant délit!

—¡Pitorreo, no! ¡Uno de los dos sobra aquí!

—Bueno. Toque el dos. Yo me quedo...

—¡Y un montón! Aquí el tirador soy yo...

Bueno: que Buendía, aunque tenía muchos gusanos, tuvo que hacer cabo al terreno, con dos padrinos y una pistola. Ya se veía a casa Pistras. ¡El, que tenía un ojo que no encataba un burro a diez centímetros! ¡Y Mr. Pastrac, que donde ponía la bala ponía el ojo! Por esto Buendía hizo testamento y se despidió de todo dios, haciendo un lloro que rompía el corazón...

«Pero el talento es el talento», que dijo Alcibiades en Tafersit. Rumiando, rumiando, Buendía encontró la manera de salir ineludible e intangible de las empenas.

Le tocó tirar primero. El ya apuntó bien, ya, por ver si hacía la guita al francés, pero estaba tremolando y la bala roció el bigote de nuestro compañero Xiracac, que hacía de padrino y estaba sobre un garrotero.

Le tocó luego tirar a Mr. Pastrac. Como

aquel que tanto se le humo, apuntó a reno y vigilante. Entonces Buendía demostró tener ingenio, como los hacendados cubanos. El que sí, que saca una manzana del infierno de la americana y se la pone sobre la cabeza. Mr. Pastrac, al verla, se le van los dos ojos... Apunta con aquel cuidado, tira... ¡y la toca!

Los padrinos aplaudieron engreídos y Buendía sigue figurando en el Censo con aquella alegría.

Ahora, que con Masa no quiere más aredros. ¡Tiene Masa ya!

CORRESPONDENCIA DEL «DIA BÉTICO»

(SE ADMITEN PROPINAS)

Clara Dou.—Al ser usted presentada al futuro suegro, después de la petición de mano, procure dar a la fisonomía una expresión anfibia, esto es, ni que talmente parezca que dice: «¡Qué ganas tenía de casarme!», ni de ensopimiento que se interprete por: «¡Qué lástima no haber encontrado algo más a la hora!». Esa expresión convendrá que la ensaye al espejo unos años antes. Debe usted esperar a última hora para hacerse el traje de novia, pues a golpes todo se va al botavante; desde luego, procure que la tela sea apropiada para deshacer el vestido en pedales: no se empenará. Repito mi enhorabuena.

Camelia colorosa.—La charada que publicamos hace dos números era: «Mi primera, po; mi segunda, pel; el todo sirve para escribir cartas». De modo que la solución, como verá en este número, es papel, y no tinta, como usted creyó. Es no empee para seguir considerando a usted como un triunfo desafiando charadas.

Meuca Fina.—Debe usted continuar empleando el carbón de encina pulverizado para pintarse ojeras en los dos ojos; ha de darse con la yema de los índices de ambas manos, las cuales convendrá lavarse una vez terminada la operación. La higiene es una gran cosa.

Panchita Mamey.—Si tanto la gustan las golosinas, no veo que sea de mal tono llevar encima bombones y caramelitos, para ir picando; en cuanto a los caramelos y percebes, no debe llevarlos a granel en el bolsillo, sino bien envueltos en papel, o metidos en alguna caja, a fin de que, en visita, no se le salgan al tirar del pañuelo. Ahora, que si le ensuman las manos, se pensarán... etc.

Hoja de rosa.—Para entenderse con él sin que sus papás se enteren, la recomiendo el lenguaje del sello: éste puede pegarse en cualquiera de las cuatro esquinas del sobre o en medio de uno de los cuatro lados; son ocho lugares; además, el sello puede colocarse de cuatro maneras distintas en cada uno de aquellos ocho lugares: en su posición normal, invertido, horizontal mirando hacia arriba y horizontal mirando hacia abajo; total, 32 maneras de colocarlo; cada una de ellas puede corresponder a una frase convenida: «¡Jamás te olvidaré!», «Amor volcánico arde en mi pecho», etc. Ha una pensada hasta allí.

—Però, dona, per què no et deixes operar la ditxosa apendicitis?

—Perquè després no podria anar als balls escotada. Faria tan lleig que se'm veïés el senyal!...

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC., ETC.

BANYES I BANYUTS

DÈIEM la setmana passada que a l'estiu minva l'interès de les festes taurines, i com a demostració de que els nostres pronòstics són poc més o menys, igualment verídics que els de l'*Almanaque Zaragozano*, diumenge passat hem vist una de les *corridos* més boniques de tota la temporada.

L'*hecho de autos* fou a la plaça de les «Arenas», amb la intervenció d'en «Maera», en «Valencia II», cinc toros d'Angoso i un d'en Bueno, substituït d'un altre retirat per *malo*. En qüestió de toros va haver-hi de tot; bons el primer i particularment el quint; regulars els altres i regular també el d'en Bueno. En general, acceptable el *lote*.

Dels *toreros*, cal ressenyar en primer lloc el triomf d'en «Maera», que cada dia es presenta millor; el primer toro el va trepitjar sense conseqüències per miracle i no sortí de la infermeria fins a la sortida del segon; però ell no va matar més que dos toros i en «Valencia II» quatre. Però en els dos que ell matà es va lluir d'aital forma, que avui el seu cartell a Barcelona ha guanyat un cinc cèntims per cent.

No volem amoinar a vostès amb el detall de totes les seves *faenas*; per aquests cuidados està la premsa sèria. Només direm que en *banderillas*, en el primer terci del quint toro i amb la *muleta*, quedà a l'altura de l'Himalaia (quina forma més bonica de dir les coses, oi?), i en tot lo altre, estupendament. Fins en Torrabadella, que assessorava al senyor Luengo i que, com vostès saben, és una mena de *dura lex sed lex* amb samarreta, va emocionar-se i concedí a en «Maera» l'orella, *vabo*, etc., etc., del toro quint. Millor dit, tot això ho va concedir el senyor Luengo amb un somriure encisat, repetit més tard quan retirà el toro sext a petició de *las masas*. Ho aplaudiren d'aital manera llavors, que donant gràcies semblava una cupletista *telonera*. Solament va mancar-li llençar petons al *respetable*.

En «Valencia II» tenia també el sant de cara i hauria cridat més l'atenció el seu treball si haguera sigut de menys empenta son company. Així i tot, es va sentir ovacionar tota la tarda, amb *vuelitas al ruedo* i demés mandangues de l'èxit. A nosaltres, quan més ens agradà, fou en la mort del segon, per la forma d'entrar que té, realment *como mandan los cánones*. Per cert que porta un *puntiller* que més bé sembla un flascó d'*hipofosfites*; fa reviure a tots els toros que toca amb la seva mà pecadora, encara que siguin morts des d'abans de començar la festa.

Hi ha una altra cosa que ens agrada molt d'en «Valencia II»; aquella *pose* que tant fa, doblant el cos com si donés de menjar a un pollastre, al mateix temps que crida al toro, segurament per donar-li bons consells; també ens agrada aquell pas de *kamel-trot* que emplea quan l'aplaudeixen o acaba de fer una cosa ben feta.

A part d'aquestes menudències, que són il·lustracions i amenitats de l'espectacle, en «Valencia II» es va portar com un home. I diuen que quan torni, vol un toro de tres orelles per sobrepassar a en «Maera», a més de cinc coixos que té llogats per què li llençin la *muleta* com li va fer un també a en «Maera».

La competència és la competència. Què hi farem!...

TITO FLAVIO

O CINQUES, JA QUE TOT VE DE CINE

POCA cosa pot dir-se en qüestió de cines des de ara fa dues setmanes, com no sigui que els del «Pathé» posen sucursals fins en la parada dels tramvies i que el «Coliseum» ha batut el *record* de la manca de públic fent una sessió amb tres dones, un gat i mitja dotzena d'acomodadors.

Els que millor es defensen són els del «Kursaal» per aquell *truco* dels set graus que anuncien i perquè, demés, fent «Si llega el invierno», donen una sensació de frescor molt apropiada a les circumstàncies. Això de «Si llega el invierno» és una pel·lícula molt acceptable, basada en un vers que sembla de postal barata, però que interessa i fins resulta estrany que l'hagin estrenada a l'estiu. Segons ens diuen, és la primera en sèrie i seguirà una altra titulada «Ay, qué calor, Remedios!...», que estrenarà en Vilaseca a mig gener, quan faci un fred que pelli, basant-se aquesta en el vers:

*Si llega el verano
y os ahoga el calor,
con un «pay-pay» en la mano
lo pasaréis mejor;*

que uns atribueixen a lord Byron i altres a en Llopes-Picó.

Doncs bé; a part del programa poètic estiuenc del «Kursaal» i del programa aquàtic del «Pathé Trust», fet amb «La Mar y los Peces» i «El Misterioso Fondo del Mar», programa que ja per si sol és un perill pels reumàtics, només queda «El monstruo de los Celos»

—Mira, prenda. Els entremesos no em satisfan. Jo necessito un bon tall...

pel·lícula per la Dorothy Dalton que fan al «Coliseum» i que potser hauria agradat si la gent s'hagués pres la molestia de veure-la.

Els cines de segona categoria també pateixen del mateix mal que els de primera. I sort d'ells, que com el seu públic no va a Caldetes ni a les cadires del Passeig de Gràcia, pot encara dedicar-los els cèntims necessaris pel seu *sustento*.

Bueno: no volem cansar més a vostès.

Refrigeració, ventiladors i poc gasto.

Això els desitja

LA MALA NOVA

En Lluïset arribà a casa sa xicota, aquell vespre, els ulls plorosos, el rostre esgrogueït, les mans tremoloses...

—Què et passa, Lluïset?—li féu la seva promesa.—Que no estàs bo?

—Sí...

—Doncs, què tens?

—El pare, saps...?

—Està malalt?

—No! Passem un disgust molt gros. Ha quebrat!

—Eh?

—Sí. Està arruïnat...

La noia arrugà el front.

—Sí, sí... Si ja m'ho temia jo que fóra capaç de tot per destorbar el nostre matrimoni!

LA «PASSA»

AQUELL any hi havia molt grip.

Un dia, en el Passeig de Gràcia, ens trobàrem a la senyora Tula i li preguntàrem:

—I doncs, senyora Tula? Vostè no ha tingut la «passa»?

Ella ens respongué en castellà, car, encara que no ho era, trobava que feia més fi.

—Sí, sanyort. Y aun me dura. Me hace bien bien la guitza.

—Caram! I la passa pel carrer?

—Sí. Es pacanyita, sabe? La tengo en el labio de abajo.

—Eh?

—Sí, mire... Es lo que ustedes en dicen una *pansa...*, verdat?

El traduir al peu de la lletra té els seus inconvenients.

CONTES INSTANTANIS

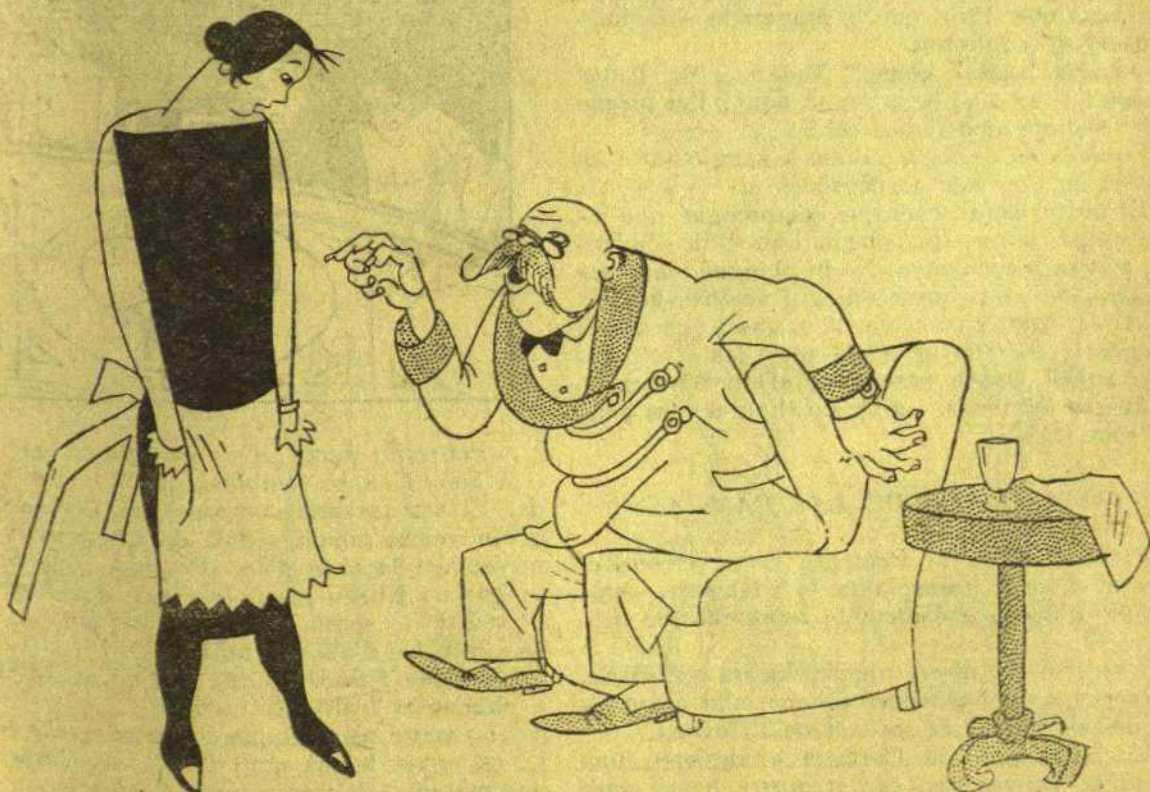
DIALEG

—Vaja, jove! No em miri així les pantorrilles!

—I ara, senyoreta! Jo tinc mires més *elevadas*!

COMENTARI AFALAGADOR

—La Lluïsa és una noia molt amable i molt simpàtica. No deixa res que desitjar!

—Sobretot, faci-m'ho tot a la francesa, perquè tinc l'estómac molt delicat.

—Estigui tranquil, que li faré uns quants plats que li agradaran.

La vida i miracles d'En «Pepito»

Història sentimental d'un saltataulells extraordinari

(Continuació)

La lluita prengué caràcters alarmants. Una batussa de dones en un safareig públic era un sermó de Quaresma al costat d'aquella desfeta. Com que els padrins, malgrat els seus instints guerrers, en el fons tenien bon cor, es compadiren dels dos combatents i, després de molts esforços, pogueren separar-los.

Don Pancho tenia un ull de vellut i li sortia sang del nas. En «Pepito» tenia dos sets a la galta, un bony prop del pols, mitja cella arrencada i el llavi inferior que li penjava dos dits per sobre del mentó.

Com que el nostre heroi el que necessitava era repòs, no s'entretingué en fer ús de l'arnica que li oferien i tornà a muntar al carret per arribar com més aviat millor a la fonda.

taques de cap de les maneres. Després se'n va penedir. Justament a la llotja del costat hi havia don Pancho i doña Concha, ell amb l'ull emboïcat i el nas que produïa l'efecte d'una mascota, i ella escotada fins a lo infinit i més provocativa que mai. El nostre heroi, al veure'ls, se sentí defallir, i la Carmeta s'enrojolà i donà proves d'una greu excitació.

La tragèdia de «Don Alvarez, o la fuerza del cine», era un episodi de la Inquisició, en el qual hi intervenien cinquanta personatges que es morien indefectiblement, espeternegant, a mida que transcorrien els actes. La Carmeta estava tan engrescada amb ço que succeïa a l'escena, que no observà com doña Concha entravena baixet amb en «Pepito».

DRAMES DE FAMILIA

La Carmeta, quan veié a en «Pepito» amb aquella cara que semblava que l'haguessin passat per un molinet de cafè, s'indignà i proferí els mots més agres que li suggerí la seva imaginació de cupletista.

—Ingrat! Mal home! *Tantas veo, tantas quiero!* I per això hem vingut aquí? Per fer-me estar sempre amb l'ai al cor?

Després es desfogà plorant i sanglotant i es desfèu en una mar de llàgrimes.

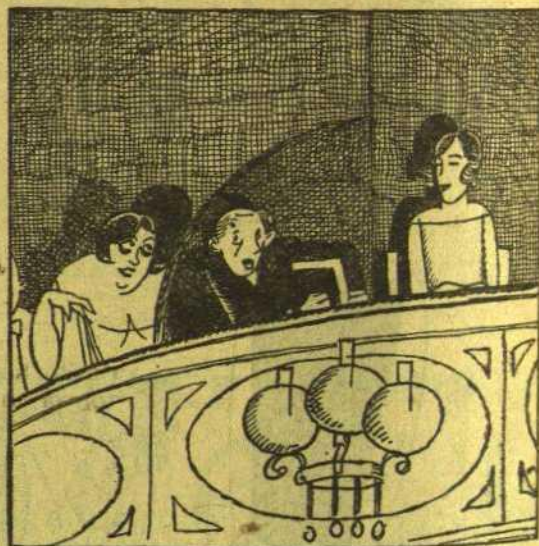
El nostre heroi, com que comprengué que tenia culpa, es mostrà penedit i procurà convèncer a la seva companya. No hi plangué tendreses ni atencions, fins que aconseguí amansir-la. Per tal de fer-la més contenta, li prometé que aquell vespre la portaria al «Coliseo de las Pampas», que aquell vespre estrenaven «Don Alvarez, o la fuerza del cine», i això li valgué fer les paus en tota regla.

EL «COLISEO DE LAS PAMPAS»

El «Coliseo de las Pampas» venia a ésser el nostre «Liceu», transplantat a l'Havana, però, en lloc d'òpera, solament hi representaven drames.

L'aspecte que oferia aquella nit era majestuós. Sempre que hi havia una estrena, s'hi aplegava el més escollit de la societat de l'Havana.

En «Pepito» i la Carmeta prengueren una botja de primer pis, car el nostre heroi, amb aquella fesomia averiada, no volgué anar a bu-

—Pobresito poeta! Qué enojo verte así!

A doña Concha semblava que li donessin corda. El seu tarannà compassiu es desfeia d'angoixa veient aquell seguit de desperfectes que presentava la cara d'en «Pepito», i no parava de garlar. El seu marit feia com aquell que no hi veia ni hi sentia, car no estava per més bromes com les d'aquella tarda.

Com que l'amor és cec, doña Concha arribà a oblidar el teatre, la Carmeta i el nostre heroi per no veure res més que el seu *suapecito poeta*. Li estrenyia la mà amb força i sospirava com una màquina de tren a punt d'arrencar.

(Seguirà)

—Hi ha l'afinador.
—Si no l'he demanat pas.
—L'ha demanat el veí de sota.

(De Sans Gène.)

INTERÈS PATERNAL

—Que ja has fet les *cuentas*, nena?
—Sí, papà. Ja tinc la regla. Per cert que no em volia sortir.

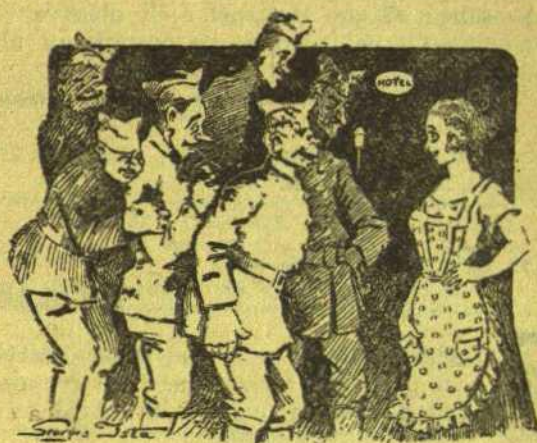
ESPONTANEITAT

—Jo, en els assumptes de casa, no m'hi fico. La meua dona s'entén amb el criat i tot va com una seda...

—Si vostè vol fer l'idiota, serem dos, li ho previnc. Ja veurem qui guanya.

(De Sans Gène.)

—Per tots sis, faré rebaixa.

(De Sans Gène.)

FOTOGRAFICA

—M'han retratat d'esquena...
—I'ha sortit natural?

QUESTIÓ DE GENI

—Quin geni més estrany el d'en Peret! Té molt poca corretja!
—Tothom ho diu que en té poca.

NO ÉS EL MATEIX

—La Júlia sempre està a mans del seu metge.
—Menys quan està als braços del seu cosí.

—Cent francs! I d'això en diuen dones que es donen!

(De Sans Gène.)

UN ULL DE LA CARA

EN una taverna amb pretensions de bar, un home pobrement vestit i prou desgraciat per haver perdut un ull en la passada guerra, demana una copeta d'anís. Es fixa en ell el mosso i tot brandant la testa li serveix aiguardent marca mata-rates.

L'home el tasta i exclama:

—Què em dónes aquí? Lleixiu? Té, té: canvia'm això per una del «Mono»!

—Ja sabeu el que demaneu?—li observa el dependent.—La del «Mono» us costarà un ull de la cara!

I l'home, amb estranyesa, però resignat, contesta:

—Si tant val, deixem-ho córrer, que no vull quedar-me a les fosques.

ESCOLAR

EL senyor Biscamps era un mestre carregat de bones intencions, però desproveït de quartos en absolut. Això feia que anés tot espellifat...

Cert dia duia el pantalons foradat de l'entre-cuix, i com que no portava calçotets, se li veia... la misèria.

I els bordegassos s'hi feien un panxó de riure.

El senyor Biscamps notà que reien, i sense pensar en la causa, els renyà amb aquestes paraules:

—No us en deveu riure del que us ensenya el mestre. El que us ensenya és el que us deu fer ésser homes en la vida...

—Ai, senyoreta! El nen té febre i s'està prenent un **DIDON**!

—Això rai que no li farà cap mal! No veu que és la beguda més refrescant que hi ha?

FECUNDITAT

EN una reunió es parlava del tenir fills. Tothom hi deia la seva.

Sols el senyor Rocafort no deia res. Era vidu i no se li coneixien detalls de la seva vida.

—I vostè, senyor Rocafort, que no ha tingut fills?

—Jo bé crec que sí!

—Caram! No n'està segur?

—Veurà. Com que he canviat tan sovint de minyona...

Les senyores es tornaren vermelles...

DESENGANY

EL senyor Just està enfutismat.

—Què li passa?—vaig preguntar-li al veure'l tan cremat.

—Figuri's!...—em diu.—Vostè ja sap que tinc una noia i no li sortia novio. Doncs el mes passat li'n va sortir un. Era un senyor ja reposat, ric, refinat... Jo que sí, que per a tenir-lo content l'he convidat a dinar cada dia. Com que sabia que era un *gourmet*, quin dinar, amic meu! El millor del millor! I sap com m'ho ha pagat, el gran brètol?

—Qui sap, Mare de Déu!

—Casant-se amb la cuinera!

*** Copiem d'un diari de Manresa:

«L'extraordinària calor.—Avui a Barcelona la calor s'ha fet insuportable. El termòmetre ha marcat 34 graus a l'ombra i 250 graus al sol.»

Si que estariem frescos amb aquesta calor!

*** De La Vanguardia:

«Viuda, joven, para todo, se ofrece...»

Aquestes ens agraden. Para todo.

*** D'una novella curta de les aparegudes darrerament:

«El sol se ocultaba tras las azules montañas inundándolas de luz...»

Ens fa l'efecte que l'autor no ha vist mai una posta de sol.

*** En una botiga d'adroguer dels barris de Sant Pere, encara s'hi pot llegir:

«Huevos. Los mejores los tenemos aquí.»

Bé! No serà tant!

*** Del Ciero:

«...y otros de mejores...»

Caram! Ustet és de Sans!

—Com creix la gana amb aquesta fresqueta, oi?

—Sí, noia. Noto que m'augmenta per moments.